

НИНА ПАНТАЛЕЕВА ПУЛОВЕРЪТ

chitanka.info

Пуловерът висеше на окачалка пред магазинчето. То бе невзрачен сутерен — дупчица без прозорец, а пуловерът — голям, широк, богат, мъхест, красив. С една дума — рядко красив пуловер. Кафяво, жълто, червеникаво, бяло и тук-там черно лудешки се боричкаха — сякаш до излющената врата пламтеше есенен клон. Липсваше само зелено.

Мъжът надникна в магазинчето, запита:

— Мериносов ли е? — и протегна ръка да го пипне.

В същия миг погледът на продавача като внезапно спусната бариера препречи пръстите му — изцъклен, гневен, пронизващ, готов да го унищожи. За какво? После сивкавият човечец каза неочаквано кротко:

— Ако всеки пипа така... — и обясни: — Да, мериносов е, с примес от кучешка козина.

— Кучешка ли?

— Защо се учудвате? От кучешка вълна правят великолепни неща. Освен това са лековити.

Пуловерът не бе скъп или по-точно бе поносимо скъп и мъжът веднага плати. Сега вече свободно можеше да го опипа: на места бе по-дебел, на други — по-тънък; на места — пухкав, дългокосмест, на други — някак особено жилав. „Изобщо — помисли си мъжът — втори такъв пуловер не може да се оплете. Значи той притежава единствения неповторим екземпляр.“

Стоеше му чудесно. Мъжът кимна за сбогом и си тръгна, доволен от новата придобивка.

Целият ден мина под знака на пуловера уникат. Всички охкаха, ахкаха и питаха за адреса. Вечерта мъжът метна униката на стола до леглото си и бързо заспа. Той винаги заспиваше бързо.

Не можа да уточни колко време бе минало, но го събудиха тихи стонове. В полусън реши, че някой прави любов. Употребяваше този израз (все едно ставаше въпрос за кафе), но търсеше жената, която щеше да промени не само думите. Някой правеше любов съвсем наблизо, сякаш в неговата стая, сякаш в собственото му легло. Усъмни се дали това не е самият той. Последната му приятелка така го стряскаше с умопомрачителни въздишки. Дори първия път се изплаши да не я е повредил нещо.

Разтърка очи, за да разбере той от коя страна на рампата е в момента: в стенещата сцена или в сънения тъмен партер. Бе сам. Съжаляваше за всяка пропусната нощ или по-точно — ругаеше се. Глупаво бе да остава сам — кехлибарената броеница не даваше на никого отсрочка. Дните обаче предлагаха хиляди други пропуснати неща, едни — по рождение, други — по стечение на обстоятелствата, и той свикна със съжалението, както човек свиква сам със себе си. Но да е сам именно тази нощ, бе направо нелепо. След като целия ден толкова хубави жени се въртяха край него и го пипаха. Нали той и пуловерът бяха едно.

И пак не можейки да определи колко време е спал, чу същите стонове. Заслуша се още по-напрегнато. Не, това решително не бе еротично финално ехо, а по-скоро вой на тъга и болка. Кучетата ли оплакваха изгубената си козина? Опита да се усмихне и не успя. Не виеха кучета. Плачеше човек — стаено, сподавено, с последни сили, които постепенно замираха, докато всичко утихна.

А може би той сънуваше.

За трети път го събуди същото стенание. Вече не се съмняваше — живо същество страда в нощта. Стоновете ставаха все по-силни, потчаяни. Приблужи прозореца, за да провери не идват ли отвън. Пресрещна го онемяла тъмнина. Стенеше някой вътре в сградата, от горния етаж, от долния или встрани. Приблужи ухо до стената — нищо; до другата стена — пак нищо. Може би полудяваше. Но защо? От какво? Блуждаеше там, където всичко бе полу — полусън, полуреалност, полупредчувствие... Блуждаеше, без да намира изход от полулабиринта, натъпкан с обезумели звуци. Само че стенанията не бяха полу — те задавяха тишината със страх, раздираха я с трънлива болка.

Добре поне, че заспиваше лесно; нещо, за което всички му завиждаха — приятели, колеги и най-вече бившата му жена. По цели нощи тя бродеше из къщи, не понесе младенческия му сън и го намрази. А той потърси убежище другаде — ако не намереше любов, поне щеше да избяга от омразата.

Стенещият заплака отчаяно, все по-силно и по-силно; започна да вика и крещи, да пищи, сякаш молеше милост, отсрочка, опрощение. Какво бе направил, за да страда така? Как изглеждаше? Мъж ли бе или жена? Опита да си го представи и видя пред себе си скелет, облечен в

полупрозрачна кожа — долната му челюст притраква като камбана на смъртта.

Полудяваше. Изправи се с тревожно чувство за вина. Той си купува скъп пуловер, спи си, а някой съвсем наблизко има нужда от помощ. Стенеше, крещеше човек. Вече не един, а много. Все повече и повече. Ясно различи гласове на мъже и жени. Нощта откряваше пролука към ада и оттам излитаха крясъци на мъченици.

Едва дочака да просветне. Намъкна пуловера и избяга навън. Улицата го отъркаля в шумовете си. Обичаше я точно заради многото ѝ гласове. Те измитаха до голо съзнанието му и се настаняваха там като в свой дом, без да приемат гости. Улицата му напомняше въртележката, която всяка есен идваше в кварталната градинка; само че някак укротена, по-безопасна. Веднъж падна от въртележката и му шиха главата. А на улицата можеше да падне само върху самата нея и то от съвсем ниско. Значи той пак си оставаше на същото място, макар и в друго положение. Това му създаваше усещане за сигурност. Единственото сигурно нещо в целия му живот.

Вечерта се прибра убеден, че след кошмарна нощ следва крепък сън. Още повече, че досега той не знаеше какво значи кошмарна нощ. Но се повтори същото. Или вече бе луд, или полудяваше. След третата нощ реши да се прегледа.

— Преуморен сте — заключи лекарят.

— От какво? — изненада се той.

— Знаете по-добре от мене, но не ми се доверявате. А на лекар се казва всичко.

За малко да изтърси: „И лекарите клюкарстват“, но на време се усети и смотолев:

— Нямам какво да крия.

Купи си витамин С и до късно обикаля парка — според предписанието. Прибра се със страх. Някъде след полунощ, за да скъси тъмнината. И зачака гласовете. Те не закъсняха. Едни замираха като прощален коледен звън, други стържеха като трамвайна релса, трети хриптяха без звук. Но въпреки това всички си приличаха — викове на измъчени, на обречени души, ехо от непознатите предели на страха, ужаса и болката, знак за нещо неотвратимо, до което се доближава единствено сънят. Стенеше самото страдание —

предсмъртно, безнадеждно. И молеше — ако не за пощада, то за възмездие. Поне така го възприе мъжът.

Отнякъде нахлу мирис на дим. Сигурно горяха есенни листа. Среднощ?!

Мъжът стана и запали лампата. Гласовете мигновено изчезнаха. Той обходи с поглед стаята и се вторачи в пуловера. Мъхавите косъмчета се люлееха като при силен полъх на вятър. А бе съвършено тихо. Мъжът почна да брои нещо, присвивайки пръсти. Това, което прещракваше в главата му, бе абсурдно, но понякога и абсурдът е възможен. Сграбчи пуловера и го захвърли в съседната стая. Сякаш дълговлакнест хищник се притаи на пода.

До сутринта спа непробудно. От толкова дни за първи път непробудно. Започна да се самонаблюдава — пуловерът до леглото, в съседната стая, на балкона. Вече бе сигурен — стоновете излизаха от рошавата вълна. След това се разпиляваха по всички посоки на пространството. Това твърдение само по себе си побъркваше. Най-вероятно той се побъркваше.

Посъветваха го да даде пуловера за изследване. Можело да е радиоактивен, да излъчва разни частици, които влияят върху нервната система, възбуждат слуховия център. Изобщо можело всичко. Имаше безброй неща, за които не бе чувал, за които дори не подозираше, че съществуват, но те го препращаха в друга реалност — непозната, фатална, унищожителна.

— Никога не са идвали при нас с подобно оплакване — заявиха в лабораторията и обещаха да анализират всичко, което е по възможностите им.

Когато в определения ден и час той отиде за резултатите, до лекаря стоеше още един мъж. Явно не беше от лабораторията — нямаше престилка. Полицай — представи се той. А пуловерът лежеше върху стерилно бялата кушетка като болен човек, който чака да го прегледат или пък, успокоен от прегледа, е забравил да си отиде, защото е забравил къде е. Или просто е заспал.

— Кога го купихте? — запита полицаят.

— Има ли значение?

— И то голямо — намеси се лекарят. — Покрай мериносовата и кучешката вълна открихме човешки коси. На същества, физически съсипани.

Собственикът на пуловера седна, без да са го поканили. Трябваша му минути, за да разбере какво означава това.

— Съсипани ли? От какво? — размърда се най-последно той.

— От изтощение.

— Как го разбрахте?

— Космите говорят. Без думи, но съвсем точно.

— Те ли стенат?

Не му отговори.

— Нима може душата да се приюти в един пуловер?

Пак не му отговори.

— Ще познаете ли човека, който ви го продаде?

Мъжът кимна:

— Сивкав, дребен и невзрачен като сутерена си.

Тръгнаха. На вратата лекарят се извърна:

— Ще си приберете ли пуловера?

— Не, трябва да остане за доказателство! — намеси се полицаят.

Лесно намери уличката. Вратата на магазинчето бе закована с грубо рендосани дъски. От тях висяха дървесинени влакна, сякаш се мъчеха да избягат.

— Магазинчето ли?! — изненадаха се от съседните къщи. — Та то от десетки години е затворено.

— А защо дъските са бели, прясно рендосани? — запита полицаят.

Чак сега всички забелязаха, че дъските наистина са бели, прясно рендосани, но продължиха да твърдят, че от дълги години тук никой не се е мяркал.

— Преди продаваха перуки, но много отдавна. Сега само вятърът свири, като че вят кучета или стене човек. И понякога мирише на дим.

В замаскираното мазе под сутерена откриха чували с човешки коси. Сухи, съвсем запазени. От хора пред прага на нищото.

От конкурса за разказ на ужасите „Върколак ’97“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.